

Poslední kapka

Napsal uživatel Miriam

Úterý, 15 Duben 2008 23:00 - Aktualizováno Úterý, 15 Duben 2008 16:37

Ať už rodiče či učitelé, všichni jsme se jistě dostali do situace, kdy ukápně ona pomyslná kapka do poháru naší trpělivosti a následuje...výbuch! V rámci své učitelské praxe jsem mnohokrát dostala do situací, které sakramentsky vyzkoušely moji trpělivost a rozvahu. A jen jednou „pohár přetekl.“ I tak si myslím, že jsem situaci jakžtakž zvládla. Mít totiž třídu z poloviny plnou nezvladatelných dětí je docela těžké... zvlášť, když třídu vede Provokatér!

Ve snaze (zbytečné) jsem se rozhodla těmto dětem rozšířit jejich obzory a vzít je do naší školní knihovny. Přes počáteční remcání a reptání, které jsem nebrala na zřetel, se mi podařilo bandu dostrkat do knihovny a donutit je, aby se alespoň podívali, co v té divné místnosti, ve které v životě nebyli, je. Překvapení, dětičky, jsou tam knížky. Po dalších pěti minutách remcání a reptání si někteří jedinci vzali knížku, aby se do ní alespoň podívali a někteří si dokonce sedli a otevřeli ji. Většinu dětí se mi podařilo jakžtakž usadit a uklidnit...až na dva.

Jeden žák, říkejme mu Provokatér, se hodně snažil, aby si tu nesnesitelnou návštěvu v knihovně zpříjemnil. A to závodním běháním kolem stolů. Nejprve jsem začala napomínám. Moje „pánové, můžete se zklidnit“, jaksi nezabíralo. Pak následovalo „já vás varuji.“ Honění asi na dvě vteřiny ustalo a pak zase začalo, doprovázeno občasným kopnutím do spolužáka, patrně pro zpestření běhu. Po třetím varování a osmém kolečku kolem stolu ukápla ta pomyslná kapička do poháru mé trpělivosti.

„A dost.“ Hlas jsem zvýšila minimálně o polovinu, chytla jsem Provokatéra za ucho kabely (pořád ji měl na zádech, nepovažoval za důležité si ji odložit)...a naprosto neeticky a neučitelky jsem ho za to ucho vytáhla z knihovny na chodbu. Mimochodem, na chodbě se v té chvíli zrovna nacházela i naše výchovná poradkyně. Místo káravého pohledu jsem zachytila pohled spíše soucitný. Táhla jsem Provokatéra ke schodišti se slovy „si to s tebou zástupce vyřídí“...to ještě prosím zabíralo. Zabralo to i tentokrát. Provokatér se ovšem schod od schodu měnil.

Nejprve to zkusil s prosíkem, ale jeho kvílivé „pančelko, já tam nechci“ jsem ignorovala. Byla jsem odhodlána neslevit ze svého záměru ani o krůček a dál jsem ho táhla po schodech (a pořád za kabelu, aby neutekl). A zlom nastal na posledním schodu před kanceláří. Provokatér se chytl zábradlí a zakvílel „já tam nejdůůů.“ Opravdu zajímavá scéna – taková, jako když chcete napráskat dítěti, ono se vám schovalo pod postel a vy ho nemůžete vytáhnout. Nakonec se mi podařilo Provokatéra vyprostit ze zábradlí a dostrkat ho k zástupci, který se ho s přísným obličejem ujal.

Poslední kapka

Napsal uživatel Miriam

Úterý, 15 Duben 2008 23:00 - Aktualizováno Úterý, 15 Duben 2008 16:37

Vrátila jsem se do knihovny, kde kupodivu zavládl po našem odchodu relativní klid a pohoda. Děti dokonce otevřely knihy, což jsem považovala za docela velký úspěch. Zbytek hodiny jsme strávili nad knihou se starými fotografiemi města. Jenže Provokatér měl své následovníky, jedním z nich byl Provinilec, ale o něm, zase příště...

Nenechte si ujít vyprávění mladé kantorky Miriam a její postřehy od katedry... Přečtěte si také:

[Jaká je dětská duše?](#)

[Bože ta puberta!](#)

[Za trest s tebou nemluví](#)